

Stoere-mannen-verhalen

Deze rubriek is geïnitieerd door de Hessenstam. Wat de Hessenstam doet is bij de meeste mensen niet zo bekend. Misschien komt dit omdat ze niet zoveel doen, maar als ze wat doen, dan doen ze het goed. Dit zal naar voren komen in de verhalen die te lezen zijn in deze rubriek. Wij hopen hiermee een beter beeld te geven van de stam en zijn belevenissen.

Winterkamp

3 januari was al de eerste activiteit van het nieuwe jaar voor de Hessenstam, een zestal leden vergezelt door een dame reisden met de auto af naar het zuiden. Onderweg werd de adviseur nog opgepikt in Eindhoven waarna de reis verder ging richting de Eifel. Rond 1 uur stonden we op een parkeerplaats in het Duitse Roetgen. De rugzakken werden gecheckt en opgehangen, al snel lieten we de bebouwde kom achter ons en niet veel later ook de normale paden. Iedereen begon het net een beetje warm te krijgen toen we al bij de overnachtingsplek aankwamen.

Een open houten schuilhut moest onderdak bieden, het tochtte wel enigszins maar het was droog. Want hoewel het 3 januari was leek het wel herfst, 10 graden, (mot)regen, en veel wind. Voor de hut werd een vuur gebouwd en al snel waren de geuren van Esbit te ruiken. Iedereen liet zich de blikken Struik goed smaken.

Na een winderige nacht werd er tegen een uur of 11 ontbeten. Iedereen had net zijn tas gepakt of er kwam een auto aan met twee boswachters. Zij kwamen dreigend op ons aflopen en vroegen: "Haben Sie hier geschlafen?"

Vol overtuiging vertelden wij dat wij net die morgen waren gestart in Roetgen, net pauze hadden gehad en net op weg wilden gaan naar Mützenich. De boswachters keken nog wat rond en vroegen nog even door, maar merkten dat er niets te bewijzen was dus taaiden weer af.

De rugzakken werden gepakt en we vertrokken in de miezer naar de vennen. Na een aantal kilometer kwamen de eerste verhoogde houten looppaden. Ondanks verschillende waarschuwingen verloor Lars al na 10 meter de grip onder zijn schoenen. De zwaartekracht maakte zich meester van hem, zijn neus kwam op een

boomwortel en een bloedneus was het gevolg. Met een zakdoek om de neus kon er verder gelopen worden, gelukkig kwamen we snel bij een nieuw stuk loopbrug zonder algen.

Tegen twee uur kwamen we aan in Mützenich waar voor de plaatselijke kerk de brander werd ontstoken om een lekker kopje bouillon, chocomelk, koffie of thee te maken. Na de lunch werd er bij de plaatselijke supermarkt inkopen gedaan, de sterke drank raakte uitverkocht en iedereen verliet met een kilootje extra gewicht de winkel weer.

Vanuit het dorp moest alleen nog de Stelingberg bedwongen worden, waar we een bivak zouden maken. Deze 700 meter hoge hobbel zorgden voor niet veel problemen. In een dicht begroeit productie bos maakten we vervolgens van onze zeiltjes een frietbultje. De Struikblikken werden geopend en verwarmd, zo zaten we om klokslag 5 uur aan onze avondmaaltijd. Bij een zielig grafkaarsje tikten vervolgens de seconden weg, terwijl de drank maar rond ging. Rond half negen had iedereen het wel gehad en ging naar bed.

13 uur later kwam er weer beweging in, iedereen stond rustig op en rekte zich eens goed uit. De één had heerlijk geslapen de ander minder, in een schuilhutje aan de weg werd gebruncht, waarna we weer de vennen in trokken. Ook vandaag werden de planken weer glad, dus moest er gesopt worden naast het pad. Na een groepsfoto bij een omgevallen boom werd de andere kant van het ven bereikt. Na een pauze in een voor ons al bekende schuilhut zijn we op zoek gegaan naar een goede slaapplek aan de rand van Roetgen. Al snel werd deze gevonden, gelukkig was het op deze plek weer mogelijk een kampvuur te stoken.

De volgende morgen werd er vroeg opgestaan, zodat we rond half 10 van een welverdiend ontbijt konden genieten in de plaatselijke supermarkt van Roetgen.

Daarna begon de terugreis naar Hattem, maar niet zonder een bezoek te brengen aan de Mac Donalds en Sint Anthonis. Om half 2 reden we Hattem weer binnen en konden we terug kijken op een zeer geslaagd Winterkamp, zonder winter.

